

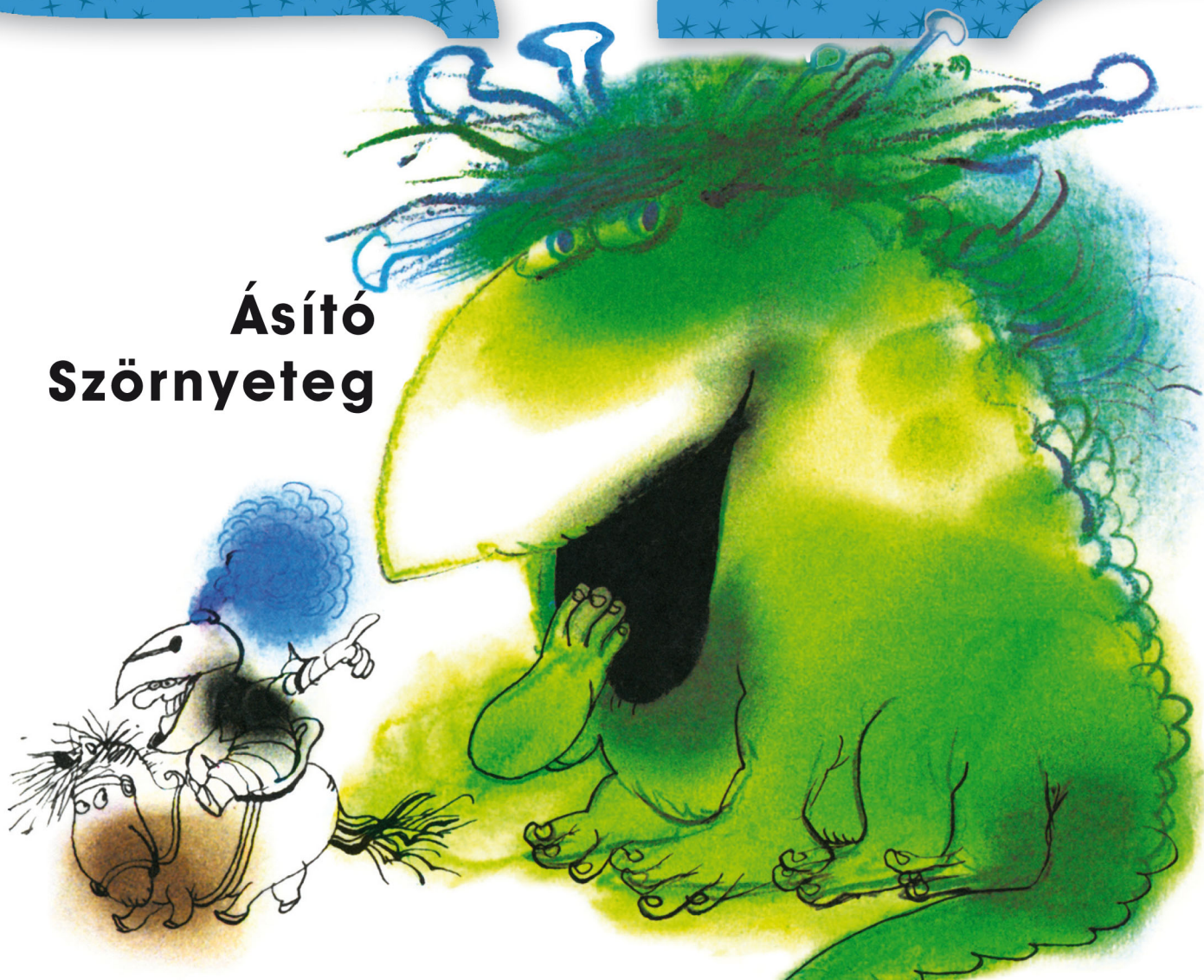
Csukás István • Sajdik Ferenc

ROM ROM

meséi

Ásító
Szörnyeteg

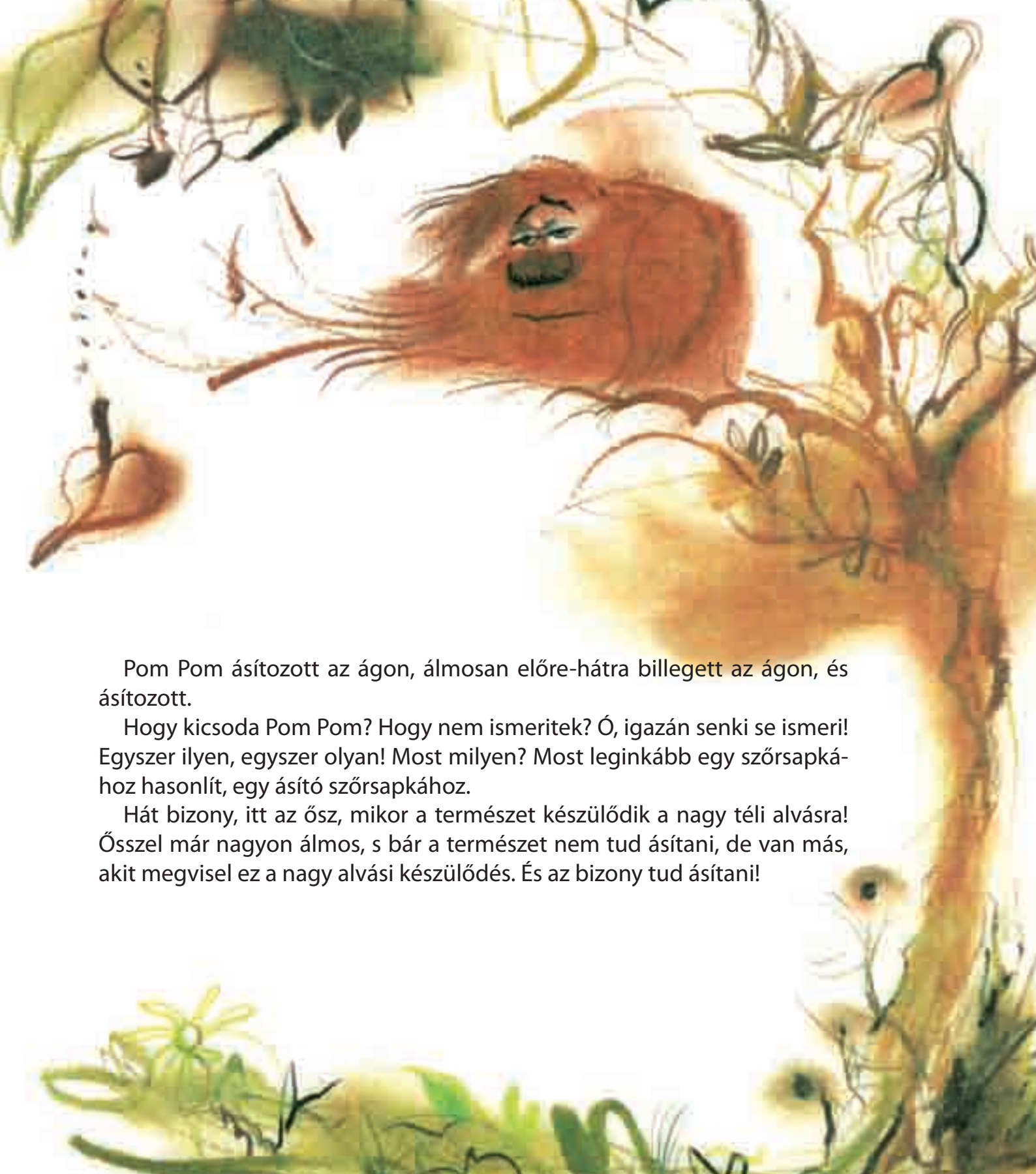
CSUKÁS ISTVÁN – SAJDIK FERENC

POM POM MESÉI

ÁSÍTÓ
SZÖRNYETEG

 Könyvmolyképző Kiadó

Pom Pom ásítózott az ágon, álmosan előre-hátra billegett az ágon, és ásítózott.

Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan! Most milyen? Most leginkább egy szőrsapkához hasonlít, egy ásító szőrsapkához.

Hát bizony, itt az ősz, mikor a természet készülődik a nagy téli alvásra! Ősszel már nagyon álmos, s bár a természet nem tud ásítani, de van más, akit megvisel ez a nagy alvási készülődés. És az bizony tud ásítani!

Itt van például Picur, aki most ébredt föl, és máris ásítzik, pedig jól aludt, és ásítani különben is csak este szoktak – de hát ő nem tehet róla, erről csakis a természet tehet. Nem Picur természete, hanem a kinti természet.

És Picur bent ásítózik, ásítózva mászik ki az ágyból, két ásítás közben kortyol egyet a kávéjából, udvariasan visszafojt egy ásítást, mikor elköszön, de az ásítás hűségesen elkíséri kint is. Így hát világos, hogy a gondolatok is lustán cammognak a fejében. Mégpedig ilyen gondolatok: haj-haj, eső lesz! Majd: még az eső is elaludt, mert habár szinte az ember fejét súrolják a felhők, nem esik semmi, nem hull semmi, csak egy csomó vacak elszáradt falevél. De az is milyen lassan!

Így ért a fa alá, amelyen Pom Pom ásítozott, előre-hátra billegve. Most éppen előrebillegett, meglátta Picurt, és ásítozva megszólította:

– Á! Á! Szia, Picur! Hova rohansz? Á! Á!

Picur álmos szemmel felpislogott.

– Szia! Az iskolába. De egyáltalán nem rohanok. Inkább úgy érzem magam, mintha alvajáró lennék.

Pom Pom legyintett.

– Te legalább jársz! Én meg itt mindjárt, á, á... Ez az idő! Elkísérhetlek? Perceken belül elalszom, ha nem mozgok.

Picur bólintott egyet lassan, nagyon lassan.

– Elkísérhetsz! Na mi lesz már? Lomhább vagy, mint egy éti csiga! Ha sokáig vacakolsz, gyökeret ereszt a lábam!

Pom Pom lomhán kászálódott lefelé az ágról.

– Várj, várj, van itt valami... Ez az! Most megvagy! Eldobhatom ezt a levelet, vagy direkt őrzöd a fejedet?

– Eldobhatod – dűnnyögte Picur.

– Ez a világ leglustább falevele. A többi már rég lent van. Nyomás! A rokonaid már leértek!

Pom Pom lepöckölte Picur fejéről a falevelet. Majd ráült, mint egy sapka. És senki, de senki se tudta, hogy ha Picur ásítózik, miért ásítózik a sapkája is.

– Haj, haj, Pom Pom, nem tudom, te hogy vagy vele, de ez a búbanatos idő beszivárgott egész a szívembe. És én is bánatos leszek tőle. Meg ez az ásítás is! Á! Á!

– Hát igen – bólogatott Pom Pom. – A búbanattal én is így vagyok. De ez az ásítás, ez még semmi!

– Hogyhogy semmi?

– Hát úgy semmi, hogy ez még nem az igazi ásítás.

– Hát mi az igazi ásítás, ha ez nem az igazi ásítás?

– Hajaj! Az igazi ásítás az, mikor Ásító Szörnyeteg ásít. Bizony!

– Ásító Szörnyeteg? Még sose láttam. Sőt még nem is hallottam róla. Sőt még nem is álmodtam vele.

Pom Pom lustán bólogatott.

– Mind a három vágyad teljesülni fog, mert nemsokára hal-lani fogsz róla, és nemsokára találkozni fogsz ökelmével, és azután biztos, hogy álmodni is fogsz vele! Ugyanis most kezdődik Ásító Szörnyeteg munkaideje, és ő nem szokott lógni meg hiányozni meg beteget jelenteni, mint egy közönséges táppénzcsaló. Nem, nem! Ha itt az idő, bizony átjön az Üveg-hegyen túlról, és nekilát... á! Á!

- Mikor jön át az Üveghegyen túlról? Minek lát neki?
 - Hát a munkának. De az már nem munka, hanem hivatás.
 - És mi a hivatása?
 - A lombtalanítás.
- Picur álmosan elmosolyodott.
- Talán a lomtalanítás.

– Nem, nem, dehogy! Nem őszeres ő.
Lombot talanít. Vagyis levél telenít. Érted
már? Látom, hogy nem érted! Na jó,
akkor elmesélem Ásító Szörnyeteg tör-
ténétét! Tulajdonképpen valamikor Ásító
Sárkány volt...

Picur félbeszakította:

– Ásító? Nem kevered te össze a dol-
gokat?

Hallottam már hétfejű sárkányról meg tűzokádó sárkányról meg papírsárkányról meg sárkányvasútról, de ásító sárkányról még nem hallottam. Biztos, hogy van ilyen?

Pom Pom kicsit megsértődött, még a hangját is fölemelte:

– Persze hogy van! Ne szólj közbe folyton, inkább figyelj!

Picur bólintott, hogy figyel, és Pom Pom lassú, vontatott hangon belefogott a mesébe:

– Bár az igaz, hogy nem volt mindig! Vagyis hogy nem volt mindig ásítózó! Csak olyan rendes, normális, szorgalmas öreg sárkány volt. Éldegélt egy jó kis barlangban az Üveghegyen túl, és szorgalmasan rabolgatta a királylányokat. Ott őrizte őket, s mikor aztán végre a lovagok is megérkeztek, meg egyéb vitézek, hogy kiszabadítsák a királylányokat, a sárkány udvariasan kiment elébük. Mert jól nevelt sárkány volt. És ismerte a legfontosabb illemszabályokat.

